

Tillsvidare Robab Moheb

Del: I

Det var som Fan! Eller finns det en Fan i allt?

”Usch! Det blir inte riktigt som jag tänkt mig. Vad än jag gör, är det något som fattas. Något som är fel. Helt galet. Men vad vet jag? Vad vet jag egentligen? Om vad de tycker om och vad de inte tycker om. Jag vet ingenting. Om dem. Min dumma svartskalle.”

Klockan var mycket och jag började nu gå mig själv på nerverna. Jag höll på att laga mat och samtidigt sprang jag till lokalen för att dekorera borden.

Jag lagade tre olika sorters ris; ris med berberis, ris med russin och ris med bönor. Jag lagade tre olika grytor; med lammkött, med nöt, med fläsk. Jag gjorde fyra olika sallader; grönsallad, fruktsallad, kycklingsallad och pastasallad. *Det borde finnas lite annan mat också, i fall det finns någon som inte tycker om persisk mat, tänkte jag och pastasallad dök upp i min hjärna; Pastasallad är i alla fall en världslig sallad. Vad hette det nu? Oh jag måste slå upp det i lexikonet. Men var är boken nu? Den har alltid varit nära till hands. På köksbänken. Och i vardagsrummet; min sovplats. men; Var är den nu? Mellan salladsbladen och gurkor? Jo, den är här; Min Bibel. Utan den kan jag inte andas*

nuförtiden. Även i sängen finns den; Mitt Gosedjur, min hårdvara, min rara Nalle; Mitt Lexikon. Men sängen? Jag har ingen säng. Jag sover ju i soffan. IEKAs soffa.

...

Ja, det var *kosmopolit* jag ville slå upp. *Vad står det här?*

”Världsmedborgare, person som känner sig hemma överallt”? *Uttal? [å]?*

Oh herre gud! Titta en halv sida ord kombinerade med Kos? Det börjar med Kosmetik och slutar med Kostym. Alltså de ord som har ett o, men uttalas med [Å]. Gud, vilket konstigt språk. Tack och lov att det inte finns någon landsman på jobbet. Annars skulle det bli svårt att prata svenska. Eller skulle jag vara tvungen att välja ord. Fina ord. Ord som inte börjar med Kos eller kir... Var är vispen nu? Jag har gjort en Alldeles speciell soppa, med havregryn och kycklingsky. Med lite morötter och paprika. Rivna alltså. Grönsakerna ska inte synas. De är som kvinnor. De ska inte synas där de måste syns. Alltså i Iran. De ska bara höja smaken. Inte mer. Och alltså både i soppan och där i Iran. Titta, här är vispen.

Nu skulle jag vispa grädde. Jag skulle hälla lite mjöl i också; *Den blir då en aning tjock; lite så där behaglig. I munnen alltså.* Men jag kunde inte koncentrera mig.”Det där med Kos – tym, alltså, det där med sista ordet. Och kosmetika; det första... nu får du skärpa dig fröken Manize, stäng boken och sluta med snuskiga tankar. Du måste till lokalen snart. Du måste duka borden också. Och måste göra mycket annat. Måste, måste och åter måste! Är det verkligen läge att tänka på Kos [å] och fitta och Kir [k], kuk, din dumma kvinna?

Var det verkligen ett måste att bjuda samtidigt så många skallar på en och samma dag?”

...

Jag tänkte på allt. På en och samma gång. *Så är det med oss kvinnor*, sa man här i västvärlden. Annars i mitt hemland sa man raka motsatsen ”Kvinnor tänker inte. De har inga hjärnor.” Svårt att tro. Men det var så. Det var sant. Det var så hemskt att jag gärna inte ville tala om för folk att det var så. Jag ville helst behålla det som en hemlighet. En landshemlighet som egentligen inte var någon hemlighet. Hela världen visste om det. Det var lika glasklart och genomskinligt som vatten; Vatten utan alger. Inte sådant vatten som i Maltesholmsbadet.

Vem hade på senaste åren varit där förresten? På sommaren. Sommaren? *Den är kort*, brukade mina arbetskamrater säga. *Den existerar inte här i landet*, fick jag säga varje gång jag hittade något tillfälle.

Inget land är så vackert som Sverige. På somrarna. Om det blir någon sommar i år går vi till Maltesholmsbadet, lovade jag Arezo som tjatade jämt om varför vi inte åkte till andra länder på semester. Hennes klasskamrater gjorde det, när det regnade sa hon. *Men man vet ju aldrig, vad det kommer att bli. Med det där vädret*, la jag till lite skämtsamt och kramade och pussade henne.

Och Vädret. Det var det första min man lärde mig när jag landade på Arlanda; *Här i landet pratar man jämt om vädret och kvinnor. Men man kan varken lita på det ena eller det andra; Alltså Vädret och Kvinnor*.

Jag reagerade inte alls på att han sa så. Det verkade helt naturligt att höra; jag var ju uppvuxen med sådant

påstående; att man inte kunde lita på kvinnor. Det var inget nytt. Men det jag inte förstod var att det fanns en grundlig skillnad mellan det man sa i Iran och det man hörde här i det nya landet. Här handlade det om en sorts kvinna jag inte hade någon aning om; den som tog för sig. Den som svek sin man utan att skämmas, utan att straffas. Medan där kunde man inte ens tänka tanken att svika sin man. Och om det hände i enstaka fall, väntade ett straff som tillhörde urtider; STENING. Trots det tänkte jag tyst; "Här i västvärlden också?" Samtidigt misstänkte jag det jag hörde; "Nej det är omöjligt. Inte här; I Astrid Lindgrens land, i Volvos land, i Björnars land och i Palmeland?"

Jag blev också överraskad själv över min kunskap om ett land jag aldrig annars läst om i skolböcker och kursböcker. Det var liksom det där landet inte fanns på Världskartan. Man skrev ingenting om det. Man skrev lite vagt om Skandinavien. Det var som om Skandinavien var ett land.

Men nu var det inte läge för att säga emot Reza. Han hade kommit sent för att hämta sin familj; sin fru och dotter Arezo och jag var lite sur för det. Dessvärre kände inte Arezo igen sin pappa. Han ville ha en kram och hon tvärvägrade.

Arezo var en väluppfostrad flicka. Som spädbarn lärde hon sig att inte krama främmande människor. Och med främmande människor menade jag då den människa man inte kände. Även om det gällde ens biologiska far. Hon var spädbarn när hennes far lämnade landet.

Även om jag hade visat henne Rezas foto och berättat ständigt för henne om pappa som flyttat till Paradislandet där ingen illabehandlades, och att hon snart skulle enas med honom, tillsammans med mig,

hjälpte det inte. Hon kände inte sin far. Och ville inte lära känna honom nu heller.

Jag hade också berättat sagor för henne om hennes faders stora hjärta, om hans generösa Jag, hans poetiska språk. Men aldrig sa jag att detta språk enbart gällde på papper.

Det var mycket jag inte berättade för henne. Hon var en smart flicka. Allt jag inte berättade läste hon av. Hon läste mellan raderna.

Och det där med Mellan Raderna, verkade vara som med Kosmetik och Kostym. ”*Oh herre min. Vad står det här; Alla vägar hamnar mellan benen. Om och om igen?*”

Men nu jag var inne i lexikonvärlden. Jag behövde lära mig några nya ord. Sådana ord som jag kunde imponera mina gäster med. Speciellt Margareta; Min chef. På Coop. Det var bra med den där affären; Jag fick praktikjobb i sex månader; ett bra läge för att kunna lära sig språk. Och det där med min fest. Om jag inte fick jobbet, hur skulle jag ordna en fest för svenskar? Det skulle vara omöjligt. Jag kunde inte knacka på grannarnas dörrar och bjuda dem på fest; *Var så goda; jag vill bjuda på persisk mat.* De skulle tro att jag var en korkad en. Men denna fest var hur naturlig som helst. Man bjöd sina kollegor på en annorlunda kväll. *Kvällen ska vara upplevelserik och uppskattad*, önskade jag mig och stoppade en slev i soppan och rörde om den, medan jag försökte komma ihåg de ord jag slog upp. Så var det med mig, en kvinna från andra sidan av världen; utan kamp var det bara mörkret, som var närvarande för oss

kvinnor. Det lärde jag mig som barn. Så blev jag van vid oblodig kamp. ”Med korta mellanrum”

Nu skulle jag stoppa dessa ord i min hjärna, som om de vore morötter i min havregrynssoppa. De blev lena och gav soppan en skön och härlig smak. Tänk om ord skulle ha samma egenskap som en morot och hjärnan samma som soppa. Men man sa att hjärnan hade olika fack. *I vilket fack ska jag lägga det där ordet nu? Så jag senare på kvällen kan ta fram det och göra en mening av det; ”Jag äter med korta mellanrum, eller jag älskar med min man med korta mellanrum”.*

”Oj vad bra det blev; Här i Sverige om man inte pratar om vädret, då är det mat och sex som gäller. Man pratar ju om vädret om man står på busshållplatsen och väntar. Oh fy, nu börjar det regna också. Nu i septembermånaden? Vart har den fina nordliga vintern tagit vägen? Den jag upplevde första året... då jag flyttade hit? Den jag upplevde med min dotter Arezo? På alla Farstas backar. Bakom Farstahotellet?”

Jag började bli orolig; ”Tänk om maten inte smakar bra i deras munnar. Tänk om folk struntar att komma nu när det ösregnar? Skulle du själv vilja gå ut i detta skitväder?”

Jag gick till lokalen och tittade runt utforskande. Det var fint dukat och rent. På varje bord fanns ett ljus och en blomma. Jag hade tagit med mig rena fina lakan och lagt på borden som var trasiga och kladdiga. Lakanen var blommiga och färgglada och gav en känsla av sommar. Jag hade inte råd med att köpa pappersdukar, sådana man använde på jobbet när det var personalfest.

Jag var med en gång. Och det var förra veckan. Det var julbord och jag som nyanställd välkomnades med Glögg. Jag stängde mina ögon och drack en klunk. Smaken var annorlunda. Allt jag smakade denna kväll var annorlunda. Fisken. Husmanskost. Äggen. Till och med osten. Det var prästost. Alla la sin hand på den när man hyvlade. Ja, allt var nytt. Och allt smakade främmande. *Men man vänjer sig ju. Även vid smaken. Och om några har jag hunnit uppleva sådana fester, år efter år... I repris.* Sa jag tyst och tittade på andra och härmade efter. *Men tänk om de har samma känsla som jag? Vem ska de härma så att ris äts med berberis och kyckling, och inte med kött? Tänk om de blandar ihop allting på en och samma tallrik, som de gjorde på personalfesten, vilken röra det blir.* Mitt tysta skratt mullrade i mina öron. Det var dämpat men susande och varaktigt.

Jag sprang hem, lite rädd att maten skulle brinna. Den var på spisen på låg värme. Jag smakade på allt. Allt smakade gott i min mun. Nu var det dags att ta maten till lokalen. Där fanns bara en spis med tre plattor. Min spis hade sex plattor. *Det kommer att bli problem att hålla maten varm. Och det finns en mikro i lokalen, men det är inte bra att värma maten i mikro. Hela smaken försvinner.* Tänkte jag tyst och stoppade sju kastruller fulla med mat i en kundvagn som jag hade lånat från Coop och körde den till lokalen.

...

Nu var det dags att imponera på Margareta. Resten av gästerna brydde jag mig inte om. Egentligen. ”Oh, det var som fan... kolla det där lakanet har blodfläckar. Jag som är så noga med allt; och byter lakan varannan dag och tvättar. Och tvättar. Och Margareta... inte min chef

utan hon i föreningens styrelse... hon, som klipper gräset varje söndagsmorgon; och i ur och skur...hon, ja... hon säger till mig att jag jämt är i tvättstuga och jag måste tänka på att det finns annat i livet, också, än att tvätta lakan. Men jag säger aldrig till henne att hon går över gränsen och att mitt tvätteri inte har med henne att göra. Och dessutom är det bättre att tvätta lakan och sova i rena lakan än att inte stå ut med sin sängs lukt och gå upp tidigt *Varenda Jävla Söndagsmorgon och Klippa Gräs*. Vad hjälper det att säga? Det blir bara konflikt och jag är konflikträdd; Av min kvinnliga natur.” Pratade jag med mig själv medan jag sprang tillbaka hem för att hämta ett nytt rent lakan.

...

Allt gick fort. Nu var det dags att ställa fruktskålarna på borden. Jag hade köpt alla möjliga sorter av frukt; från de vanliga välkända till de där exotiska som; mango, papaya, jackfrukt, guava, litchi och passionsfrukt. Det ingick. Det var ett måste; i Iran. I alla fall; Frukt måste finnas på borden; *Det hade med mytologi att göra* brukade min brors fru säga. Jag lärde mig mycket av henne. Även om hon var av en annan typ och ibland kom med konstiga presenter till folk; som den där tavlan med mannen utan ett öra. Reza ville ha den. Den hängde han i sitt rum när vi fick en förstahandslägenhet. Men jag tänkte inte visa det där rummet. Det var därför jag hade lånat Lokalen. Annars var jag van vid att ha folk hemma hos mig; ju fler gäster desto roligare stunder.

”Huset är som hjärtat, det kan rymma mycket, bara om man glatt öppnar dörren så att andra kan kliva in. Gästfrihet är gjutet i vårt blod.” Var min mammas

motto. Hon använde sig av det när någon i familjen gnällde att huset hade blivit som ett hotell; Hotel Abbasi.

Släktingar kom. Bekanta kom. Släktingars bekanta som inte hade med oss att göra kom; ”Vi är nära vänner till er farfars kusin och fick er adress att...” De flesta som kom bodde i fjärran städer. Inte bara när det var någon fest, utan när som helst.

Men på senare åren slutade mamma ha fest hemma hos sig. ”*Vem har ro och lust för att festa, längre, när två sitter inne och en bor i exil och en har blivit mentalt invalid; mullornas gåva.*” Sa hon jämt när vi pratade i telefon.

De sjuka som bodde i småstäder och skulle gå till en läkare, hamnade hos henne; Släkt ingen någonsin hade sett. De som bodde på olika håll i Iran. Men inte i Tehran. En vars barn skulle gå på universitet; *Tehrans universitet*; Det hade status. Det var mycket bättre än de små, tyckte folk. En vars fru ville ha semester i huvudstaden; Den stora staden. Där kunde man dra sin själ lite uppåt, längre från pannan och visa luggen. Men inte i små städer, där rådde ett annat klimat. Små städer hade ett otäckt skräcktema varje dag; Attackera folk som inte följde islamiska regler, sa mammas gäster.

Och mamma förstod allt det där. Hon var en riktig klok en. Hon öppnade bara sin dörr och välkomnade folk varmt; *Ghadame shoma roye chemam*, vilket bokstavligt betyder; Lägga dina fötter eller dina steg på mina ögon. Och man menade att de verkligen var välkomna. Men det hände att man inte riktigt menade det men sa det ändå. Av artighetens skull.

Men i verkliga livet var det som det var. Min syster Mehri tjatade ständigt och kallade huset; ”Kostall”, varje gång mamma behövde hjälp med tvätt. Mamma ropade på henne och gav order; Mehri *Ta hand om denna balja, med hänsyn.* Hon skulle då tvätta lakan som gästerna hade använt, och kanske bara i en natt; *Kan du inte spara dem till nästan gång de dyker upp? Det är slöseri mamma! Slöseri med pengar och tid och vår hälsa!* Sa hon till mamma utan resultat. Hon skulle sitta och tvätta en hög lakan för hand. Och därmed basta!

Huset är en Kostall. Tack och lov att man inte kommer för att stanna. Vad skulle jag göra då, mumlade hon förbannat och tvättade och tvättade. Mamma hade inte tvättmaskin på den tiden. ”Det gör inget om det kostar en hel del att ha främmande hos sig. Gästerna är Guds vänner. Och Gud visar sin generösa sida, om man tar hand om hans vänner. Om jag hade mer ork som förr, och en bättre rygg. Rakare och om den där kostbarheten skulle avta, skulle det inte vara något problem.” Sa mamma och la sina händer på höften och böjde huvudet mot sitt bröst och andades djupt och sa ”Mehri sluta mumla. Det hjälper inte. Du ska göra det du ska! Med ett rimligt mått av välvilja kan du alltjämt känna dig bekväm med det du gör!”

Men den har kommit för att stanna, den där kostbarheten, alltså, Sa Mehri tillbaka. ”Sluta öppna dörren åt dessa människor, vi knappt känner. Riv sönder hjärtat, kära mamma. Vem bryr sig om det idag? Kolla runt om dig. Vad gjorde de när och kära? Din bror tog ditt arv och försvann. Vad gjorde min bror Mr Mehdi? Han tog allas pengar och flyttade ut med sin snobbiga fru. För vad? För att han skulle öppna en

mattaffär där i väst och visa frugan att han är värd hennes rika familj. Och de är våra nära och kära, som sagt. Vad väntar du dig av dessa flockar som kallas släkt. Som kommer hit för att mjölka oss? I nödens stund finns de inte. Jag lovar. Mamma, efter måttet av min förmåga hjälper jag dig. Det vet du. Men din gästfrihet kostar. Den kostar vår hälsa. Förstår du min älskade mamma? La hon till och tvättade och tvättade.

Min mamma tyckte att Mehri inte var en gästfri person och helst ville undvika folk därför att hon var asocial som sin far. *Han drar också in i en turbulens varje gång någon kommer till oss.* Sa hon och betonade på Mehris ärftliga beteende.

”Men Jävla lakan. Nu måste jag springa hem och kasta det i tvättkorgen. Det måste vara Reza som har lagt det mellan alla dessa rena ... han gör konstiga saker, nuförtiden. Jag ska i enrum prata med honom, så fort festen är över. Så här går det inte. Så här funkar det bara inte! För mig.”

...

Liksom ett barn i mammas knä, satt jag nu i mitt eget knä. Nästan uppflugan satt jag bakom dörren och väntade. Märkligt nog hade lokalen ingen ringklocka. Jag vände huvudet mot kallskinkan och salladsbordet. Allt var på plast. Det såg fint ut. Där skulle jag ställa alla kastruller och grytor, när alla kom och maten skulle serveras. *Det blir en fin buffé.* Sa jag högt och tänkte på maten som stod på spisen, i *Skitköket*. Det var en låda med en spis och en vask. Men tur ändå att det fanns. Hur skulle jag göra annars? Med alla dessa tunga kastruller och grytor?

Se det positiva, gumman!

Jag kände nu att min kropp började stelna. Dunk dunk började jag höra mitt hjärta; *Räcker maten? Visst, det ska räcka. Eller? De är tio plus Margareta min chef, elva. Tur att jag inte har bjudit alla! Redan blev det för mycket! Jag måste ha blivit lite trött, tänkte jag tyst. Du lilla kropp, bryter du en lans för vad? För att bli en i mängden. Men du är ju trött på folkmassan. Det sa du själv när du gick tillbaka till ditt gamla liv; till bilden av den folkmassa som ändrade din blick och din framtid?* Fortsatte jag grubbla.

Jag blundade och började massera mina knän; Det var en stund jag befann mig mellan drömmar och mardrömmar. Det fanns en yvig bild av min mor och hennes väntade och oväntade gäster. En systers gestalt tog där också plats. Det fanns varken rum eller tid. Bilderna ägde ingen form heller. De satt på ett moln där det blåste värst. Jag såg en balja full med lakan, som passerade mina ögonlock inifrån dit Reza satt och rökte opium.

Allt hände under några korta sekunder. Något eller någon växte samman och gjorde sig redo att tydas; Kanske var det jag själv; en kropp som snart skulle tala högt i sin blommiga och färgglada klänning. Den hade mamman skickat från Iran. Den passade alla fester tyckte hon.

Det fanns ingen spegel i lokalen. Men ändå såg jag mitt eget ansikte. Om några minuter skulle det tilltala och locka till sig uppmärksamheten. För en gångs skull, skulle detta ansikte bli sett. Och den lokalen. Den hade nu fått en kroppslig hemhörighet av ett annat slag. *Men tänk om de inte dyker upp. Om de inte kommer för att se denna kroppsliga mat och dessa kroppsliga bord och väggar. Tänk om alla trodde att jag inte menade något*

när jag bjöd dem hit. Tänk om jag inte är värd att ha svenska gäster; här hos mig, i denna tråkiga källarlokal, med lågt tak vars sprickor sticker i ögonen. Tänk om det rasar nu...

Jag kände min egen röst. Jag började prata högt med en darrig röst. Jag öppnade ögonen och tittade bakåt mot bordet. Allt var på plats. Jag fyllde min bröstorg med några rosslande andetag; *Den är tom; Bröstkorgen. Du är levande gumman. Vad är det med dig nu? Titta, hon är bara fem i sex. Du har sagt att de skulle komma klocka sex.*

Jag hörde nu en bil parkera. Så reste jag mig genast och slätade ut min blommiga klänning. Som allt annat jag hade på sistone, var den mörklila. Man sa att man hade färgperioder i sitt liv. Men den hade min mamma skickat från Iran som sagt. Jag visste att mamma inte visste om det. Men slumpen visste liksom att jag befann mig i min lilaperiod.

Inträngd i en hörna satt jag och pratade med mig själv. Jag kände mig utom mig av oro för att någonting skulle vara fel eller bristfälligt; min klänning eller dukarna? Eller maten. Eller kanske *Jag* själv?

...

Nu kom de. I gäng. Allihopa prick klockan sex.

”Herre min, vilka punktliga människor. Nämen, chefen är inte med. Tänk om hon är en sådan typ som chefer i Iran. Man umgås inte med sina undermedarbetare. Sin personal.”

Jag hann inte oroa mig mycket. De var här nu och jag kände på mig att något var fel, men vad, visste jag inte,

förrän Karin viskade tyst i mitt öra; ”Ingen välkomsdrink?”

”Ja kära arbetskamrater! Jag vill välkomna er med Zafran” Sa jag högt och visade min menade mening med en grov gestikulation.

”Vad är det för drink?” Frågade Marina med en vänlig röst.

” Den är inte drink. Den är Zafran” Svarade jag henne med emfas. ”Äkta *Zafran* från staden Mashhad. Muslimernas åttonde Imam; Reza ligger i Mashhad. Men man gör saft med... också... om vill ni ... nu visar till er..” Fortsatte jag medan jag tänkte tyst på den sista saffranspåsen jag hade. Och jag ville ge den till Margareta. Min chef.

”Men om det är saft får det vara. Vi kan kanske ta det till maten?” Sa Sanna och gick rakt mot bordet;” vad spännande. Oj vad gott det ser ut”

”Din dumma du” Tänkte jag tyst; ”kunde du inte åtminstone hålla masken?” Sa jag till mig själv, men glad över att jag slapp öppna saffranspåsen, nu när jag hörde Nina säga; ”Oj vad prydligt det ser ut!”

...

Maten gjorde succé och Margareta kom inte. Inte av den anledning jag trodde. Hon hade skickat en bukett. Marian som var hennes granne fick lämna den till mig. Det var tio röda rosor. Hon hade stoppat ett vykort mellan blommorna. Det var ett kort på Stockholmsstad där det på baksidan stod: ”Hej Manize! Tack för inbjudan! Jag såg framemot att komma till Din fest, men

tyvärr har jag fått hinder. Min styvdotter är mycket sjuk och jag är tvungen köra henne till KS.”

KS var säkert ett sjukhus. Det förstod jag eftersom Margareta skrev att hennes styvdotter var sjuk. Men var ligger det frågar jag Marian.

”KS? I Solna. Det heter Karolinska Sjukhuset. Du vet. Vi svenskar har en djup kärlek för förkortningar. Det underlättar kommunikationen, du vet.” Svarade hon mig vänligt.

”Det försvårar språkinläringen” Tänkte jag tyst ” För oss vuxna i alla fall.” Men jag sa ingenting. Jag hittade inte de rätta orden. Å andra sidan hade jag lärt mig av min mor att väga mina ord, när jag hade främmande hos mig. Nu hördes hennes sköna röst; *Gäster är Guds vänner. Ta hand om dem med omsorg. Skänk dem glädje och var generös, inte enbart med mat och respekt utan med allt du kan. Att ha främmande hemma hos sig är som en handling. Tvivlar du på om en handling är bra eller dålig, avstå från den. Det där har vi ärvt från våra förfäder...*”

”Trivs du här” Hörde jag plötsligt Pelle fråga. Det var första gången han pratade med mig. Han var bara arton år och en blyg kille.

”Ja.” Svarade jag med ett leende.

”Jag ska flytta hemifrån och fått en etta här alldeles i närheten av er. Fast jag har inte tackat *ja*. Inte än.” Berättade han gärna.

”Varför?” Försökte jag hänga med och visa att jag förstod.

”Varför jag inte har tackat ja, menar du?” Frågade han.

”Ja!”

”Jo, för en dryg vecka sen hörde jag att en blev skjuten här i området. Det där med våldsbrott är meningslöst. Landet håller på bli som ett ingenmansland, om det fortsätter så. Med allt det där...” Svarade han mig och tittade på mig med en talande blick.

Jag läste av hans blick som skarpt riktar sig mot mig. ”Jävla skitunge, nu vill du också visa vem du är? En *Invandrarhatare*. Men du ska veta att jag inte är invandrare. Utan råkar bara heta invandrare.” Tänkte jag tyst men för artighetens skull tittade jag på honom med en mors blick och sa; ”Vilken fin pojke! Din mamma måste vara stolt på dig.”

Jag såg leendet i hans havsblåa ögon. Inte den där blå, Margaretas ögon hade. Inte de där med alger. Och inte de där som Marinas; blandade med lila och gul. Kattögon. Nej. De var som glas. Gud hade putsat dem så mycket så att de hade blivit till två runda genomskinliga tygbitar. De fladdrade åt alla håll. Det var som om det blåste inne i hans ögon och runt pupillerna. Alltså.

”Tack. Det är väl mamma som tycker så. Egentligen är det hon som tvekar. Att jag ska flytta hit. Hon säger att hon hörde av sin väninnas väninna att en tant fick så där grymma sparkar och slag mot sitt ansikte. Det var mitt på dan. På sitt hus trappsteg. För en liten skitväska, för hennes pension, hon hade precis hämtat den på posten, här i området. Men jag har sagt till morsan att det är lugnt, och jag är inte rädd och om hon är orolig för min skull, då kan jag bo kvar hos henne livet ut och bli mambo.” Sa han och skrattade högt så att det ekade i mina öron.

”Jag såg inte” Sa jag. ”Här är lugn gata, flyger inte en fågel.” Försökte försvara min gata; Aprikosgatan.

”Här är lugna gatan. Det finns inte en Kotte, här. Med stort K, du vet, säger man;” Blandade sig Sanna i, som hela tiden var på mig och påpekade mina språkliga brister.

”Men vi säger fågel i stället i Iran.” Sa jag till henne, som om det var hon som inte förstätt.

”kanske finns inte kotte i Iran, eller?” Frågade Pelle.

”Visst. Finns.” Svarade jag, medan jag frågade mig tyst; ”Vad är kotte för ett djur.” Men jag vågade inte fråga. Jag var rädd att Sanna skulle gör narr av det.

”Ja, det har jag hört också. Den där fajten med tanten. Det var inte länge sen. Jag tror att det var förra veckan. I måndags” Sa Pia och avbröt diskussionen. Det var hennes sätt att vara. Hon brukade göra så varje gång, hon kände att det blev för mycket för mig.

”Fajten spred sig till gatan. Tanten gav inte upp. Hon lämnade sin käpp och plötsligt började hon springa ut efter två ugnar. Mamma berättade att det rann blod från hennes näsa och mun. Mamma såg det själv. Hon var på väg till frisören. Hon bor bakom ditt hus. Hon är en turkiska. Jätteduktig frisör tycker morsan. Hon tar emot privata kunder hemma hos sig. Men tillbaka till tanten. Mamma såg henne skrika; där är de... två svart... (Jag såg hur Pia svalde ordet *svart* med en klunk, som om det vore vatten.) Mamma tog fram sin mobil och ringde polisen med det samma. Men det kom ingen polis, utan några killar i sexton-sjuttonårsåldern. Och då började det bli den riktiga Favela” Berättade Pia och vände sig nu mot Pelle.

”De var ett gäng invandrarkillar av alla möjliga färg... (Jag såg hur Pia svalde ordet *färger*) Jo de gömde sig

bakom just denna lokal. Då pågick ett bröllop. Folk kom in och gick ut och sparkade och slog varandra. Det var nävar som flög i luften, såg morsan. Och nu visste man inte vem som var gärningsman och vem som var offer. Tanten stod och såg på. Med ryggen lutad mot en vägg; alldeles här i närheten, vid den här festlokalen där vi sitter och njuter av din goda mat; Maniye. Den stackars tanten grinade som en grinig katt; *min pension. Min lön; mitt liv. Snälla barn. Jag är åttio år.*

Och plötsligt kom det där gänget med alla möjliga... ni vet... till henne och gav henne hennes väska. Men den var tom. Helt tom, berättade morsan som nu försökte hjälpa tanten gå tillbaka dit hon hade lämnat kvar sin käpp. Men den var inte där heller. Sa morsan. Tänk vad tragiskt.” Avslutade Pia sin historia med en suck.

Plösligt började Marian gråta; ”Snälla ni! Jag orkar inte höra sånt. Inte nu i alla fall.” Hickade hon och talade om för andra att hon hade fått mens. Det blev tyst. ”Har du någon binda Maniye? Jag väntade mig inte att få det ikväll.” Frågade hon mig någonting, jag inte riktigt förstod. Jag förstod vad mens betydde. Jag visste vad binda var för någonting. Men hur hon kunde så öppet prata om det mest intima, var något jag inte förstod. Saker som hade med kvinnor att göra sa man inte högt, speciellt inte där män fanns. Jag tolkade det som att hon skulle skicka iväg mig för att ändra på stämningen.

...

Nu skulle jag springa till huset på andra sidan gata, där Reza satt i lugn och ro rökte sin dos och överdos. Barnen hade jag skickat till min bror för att minska risken att de skulle råka se sin far. Å andra sidan skulle det underlätta för mig att ta hand om mina gäster.

Men nu ville jag varken tänka på barnen eller på Reza. Om han hade tagit för mycket, igen, skulle jag strunta i. Så gjorde han på sistone, när han fann sig ensam hemma och det visste jag. Men nu hade jag inte tid att tänka på honom. ”När har du tänkt på mig? Du har bara tid för barnen och lakan och inte mer.” Hörde jag hans dova röst säga.

Så sprang jag till toaletten. Där satt han. Hans vän Pieman. *Det var som Fan! Vad gör du här? I mitt hus! Din jävla narkoman. Det är du som har förstörd livet för oss. Res dig, ditt äckel,* skrek jag åt mannen som satt på toastolen. Helt frånvarande, alldeles lila i ansiktet, Mörklila, tänkte jag, som min festklänning. Gud va jag avskyr lila färg sa jag högt. ”Det är som sten. Damen.” Sa han utan att röra på sig eller försöka stänga dörren efter sig och hindra mig från att komma in.

Jag gick in och öppnade skåpet och tog ut en oöppnad påse full med bindor; SecureFit; formad efter kroppen för maximal säkerhet. Sedan sprang jag ut och in i hallen där min lilla klädkammare fanns. Jag bytte den lila klänningen mot ett par jeans och en svart tröja.

Så började min svarta period.

Jag tittade på mig i spegeln som fanns i hallen. ”Inte dumt” Tänkte jag tyst och gav mig en bekräftelse; ”Du är så vacker i svart.” Men innan jag gick tillbaka till festlokalen kom jag plötsligt på idén att överraska mina gäster med persisk musik. *Eller varför inte arabisk*

tänkte jag. Så gick jag till vardagsrummet och hämtade bandspelaren och ett par kassetband.

...

Dansen blev höjdpunkten. Magdans i persisk variant. Alla reste sig. Även Åsa och Mats. De var nykära. ”Vi har inte tid för andra” Viskade hon i mitt öra när jag frågade henne om hon ville dansa.

”Hon är rädd att någon ska ta honom ifrån henne.” Sa Nina tyst och dansade gärna. Men nu dansade de med. Alla dansade nu, förutom jag som stod och skrattade gott.

”Godkänd eller underkänd?” Frågade Marian och försökte röra på sin stela höft.

”Nej... nej...” Sa jag och gick till henne för att visa hur man skulle göra.

”Men förgäves” Sa hon, lite generad.

”Det är bara folk från underland som kan rör sig så” Sa Sanna och sträckte ut sina armar horisontalt och försökte skaka på sina bröst som plötsligt gled ur hennes tunna klänning med en rund öppen krage.

”Oj, det var som Fan.” Sa hon och stoppade sina bröst tillbaka in i behån. Ett i taget.

Jag tänkte tyst att så fort festen skulle ta slut, skulle jag städa och diska och lämna lokalen, skulle jag sätta mig ner i soffan, i vardagsrummet för att vila. Då skulle jag skriva ett brev till min mamma och berätta för henne; om denna kväll och hur svenskar dansade. Jag skulle skriva; Svenskar kunde bara sjunga, kort sagt. Men de var stela som milstolpar, på gatorna, de där som gatlyktor installeras på.

Jag skulle också berätta för henne att de var långa, förutom Marina. Hon var ungefär lika lång som jag. Och det var skönt att det fanns någon som jag kunde gå bredvid utan att känna mig i underläge. Jag skulle också berätta för henne; vad som hände sen. Denna kväll.

Jag skulle skriva i detalj, vilken bra tanke det var att bjuda mina kollegor på en exotisk kväll. Jag skulle berätta för henne att jag började undra vem som var exotisk; jag eller de? Jag som gärna bjöd på mat och läsk och saft. Och allt fanns i överflöd eller de som kom med var sin vinflaska och drack utan att bjuda varandra?

”Så gör vi svenskar. Värdinnan behöver inte tänka på vad folk vill dricka. Och det är skönt.” Sa Karin när hon fick se mina ögon som blev stora av förvåning, när de började ta fram sina vinflaskor. ”Orsäkta, jag glömde vin.” Sa jag då lite generat.

Jag lovade mig att berätta allt för min mamma, nu när jag satt tyst och tittade på dem som drack och skålade för mig. *Vilken exotisk kväll*, hörde jag Nina säga. Jag frågade mig själv igen vad man egentligen menade med exotiskt.

Jag fann inget svar, först jag fick bli en betraktare av kvällens kulmen. De började dricka ännu mer. Jag fattade inte varifrån alla de där flaskorna kom. Jag såg bara att Per och Marian gick ut och kom tillbaka med en svart ryggsäck.

”Nu ska vi se vem som hoppar på vem ikväll och vilka som hamnar i samma säng” Hörde jag Sanna viska i Pias öra. Hon satt bredvid mig och hade lagt sin vänsterhand på min axel.

Ordet *hoppa på* ekade i mina öron. Jag visste att jag inte hade ögon för sådant. Även om någon verkligen

skulle hoppa på någon annan, skulle jag inte kunna se det eller förstå det, rättare sagt. Men jag visste att Sanna skulle berätta allt, hon fick se. På måndag.

Men nu var det lördag. Klocka var två på natten och alla hade gått. Jag tänkte diska här i lokalen i den mån det gick. Dagen därpå skulle jag komma tillbaka hit och städa efter mig. Jag måste lämna lokalen i det skick den var. Annars visste jag att jag skulle få skit av Margareta; Damen med gräsklipparen i styrelsen.

...

”Vet du vad mamma? Jag har aldrig någonsin pratat med dig så mycket som jag gör nu. Även om du inte hör mig. Även när jag inte skriver brev till dig. Jag pratar med dig ständigt. Det är så skönt att ha någon att prata med. En som förstår. Han eller hon behöver inte vara närvarande. Han eller hon som finns överallt och ingenstans. Som Gud mamma. Du är min Gud mamma. Jag ska berätta om det där också, även om du tycker att det är ”Kåfr”. Jag ska slå upp ordet så fort jag kommer hem. Jag har något ord någonstans i bakhuvudet. Det kanske börjar med hed... eller hednin... jo hedniskt eller något sådant. Mamma! *Kåfr* betyder hedniskt på svenska.” Pratade jag högt med mig själv medan jag diskade.

”Gud vad glad jag blir när jag hittar orden” Men det är inte lätt mamma! Alla de där orden jag hade slagit upp när jag lagade mat, kom inte till användning. Det var Sannas fel. Hon tar ifrån mig min självkänsla. Med sina konstiga kommentarer och korrigeringar. I tid och i otid. Men en dag ska jag visa henne vem jag är. Som du visade vem du är, mamma, en själ i köket. Du är

världens bästa kokerska mamma. Min mat blev inte så bra. Inte så gott som det brukar bli. Inte lika gott som din mat, mamma. Men svenskarna åt och njöt. De vågade smaka på allt. De åt och sa hela tiden ”*Vad gott det var! Så spännande med mat som är annorlunda! Vilka är ingredienserna? Hur lagar man de.*”

”Svenskar äter vad som helst. Bara om det är gratis. *Gratis är gott, brukar de säga.*” Ekade Paris röst i mina öron nu. Vi två tyckte inte om varandra men vi kunde ändå sitta i ett halvdussin timmar och jämföra svenskarna med iranier, så som vi gjorde med språken; Sådana associationer var nu en självklar del av min tid i lokalens kök. Jag diskade och diskade, men fortfarande fanns det en hög kvar att diska. Vasken var lite hög för min längd. Så började jag känna trötthet i mina axlar och armar, men ändå gav jag inte upp. De färdigdiskade lämnade jag på ett bord för att torka och kom till köket med smutsig disk. Jag var i full gång i timmar.

Mamma! Varför tänker jag på dig när jag står i köket? Och förresten, nu måste det vara Måharam, eller? Sorgemånaden. Kommer du ihåg hur vi sprang från hus till hus där man hade ”Nazri”? Jag tror inte att det ordet finns på svenska. Inte heller Måhram. De är ju kristna och sekulariserade enligt pari. Det sa Kerstin min lärare i SFI också. Hon sa med stolthet att svenska samhället är sekulariserat och kristendom är passé. Tänk att i västvärlden har allting sin egen tid. Även religion. Kommer du ihåg? Du sa hela tiden; skönt att man slipper köket, för en dag. För att inte säga att det var gott. Vi alla barn gick ut med var sin kastrull i handen för att du skulle slippa stå flera timmar i köket och laga mat. Vi barn gick runt i området och letade efter dem som hade Nazri. De var religiösa som vände

sig till Gud för att be om något; "Gud, om min fru föder en pojke ska jag slakta ett får varje år på hans födelsedag och laga köttet och ge fattiga mat." Det var en av mina föräldrars grannars önskemål eller dröm. Grannen hade fått en son och nu var sonen en man i 40-årsåldern, men hans 80-årige far höll fast vid sitt löfte; År efter år slaktade han ett får och lagade köttet i Måharammånaden. Det enda han inte brydde sig om längre var att det inte var fattiga människor som åt maten, utan de som skulle slippa köket för en dag; som du mamma; "det är gott med Imam Hosiens Pålo" Brukade du säga när du gav oss barn kastruller och skickade iväg oss efter ris och köttgryta.

Minnet av denna sorgemånad och all gratis mat vi syskon hämtade hem kändes plötsligt absurt. Vi gav oss ut på gator efter fattigas mat. Och vi åt med aptit och sa *Gud vad gott det var.* Jag blundade en stund medan jag diskade. *Varför är det så svårt att få syn på det absurda?* Tänkte jag tyst och skämdes över det jag såg hos mina kollegor men inte hos oss själva; *Oh Pari, om du bara öppnar dina ögon inåt en stund.* Sa jag högt och lyssnade på porslinet som klingade i vasken. *Vad ska Pari säga om jag påminner henne om hur hon också hade stoppat Gratis mat i sig, innan hon lämnade sitt modersland. Hon som alltid vill på något sätt markera att hon tillhör en annan samhällsklass och aldrig äter mat, de fattiga och hungriga människorna stoppar i sig. Och helst när det är gratis. Som min mat; det jag lagade passade inte hennes mun.*

Men strunt samma vad Pari ville visa mig. Vem brydde sig om henne? Om det inte skulle vara för brorsans skull, skulle jag inte ens hälsa på henne. Inte alls. Helst ville jag inte åka till henne och sitta i hennes påkostade

vardagsrum och lyssna på hennes utsagor om hur duktig hon var i sättet att fånga upp sin man; ”Jag lagar mat och sedan duschar jag och byter kläder och målar mig innan Mehdi kommer hem. Så blev han en familjälskande man...”

Jag visste vad hon menade med sina upprepande påståenden. Hon menade att jag inte var lagom smart att ta hand om min man och det var faktiskt mitt fel att Reza hamnade där han hamnade. Hela min kropp började nu darra av trötthet. Jag kände yrsel och tappade ett glas som gick sönder i tusen bitar. Det verkade som att glaset var Reza. Han stod nu inför mina ögon i små skärvor. Och jag skrek åt honom; *Om du inte dör ikväll av överdos så blir det skilsmässa imorgon.*

Morgonen nalkades. Den visade sig genom dörrens glasruta. Jag tittade på klockan och såg att visaren visade 5. Så drog jag min kraftlösa kropp för att ta en tupplur innan jag skulle komma tillbaka till lokalen och ta hand om resten.

”Tänk om det händer något drastiskt i trapphuset, sådant som hände tanten” Tänkte jag tyst och kände mig lite rädd i denna ruggiga och disiga morgon.

...

Måndagen därpå gick jag till jobbet som vanligt, men lite nervös och rädd för mina kollegors reaktion. *Tänk om de ger fritt utlopp åt sina upplevelser av en ovanlig kväll och säger vilket slöseri med vår tid. Tänk om de säger att de har fått diarré av maten. Att de har blivit matförgiftade. Svenskarna är inte rädda att tala om vad de tycker, enligt pari.*

Jag klev in med darriga ben. Något kändes ovanligt. Allt verkade vara på sin plats, men inte jag. Jag hade rört mig från Coops utkant till dess nav. De övriga gick runt mig och hälsade gott;

”Hej Maniye! Tack för senast! Det var så trevligt!”
Sa Pia.

”Hej Maniye! Tack för senast! Och vilken matupplevelse! Smaken sitter fortfarande i min mun.”
Höll Mats med Pia.

”Hej Maniye! Tack för senast! Tack för din gästfrihet. Det var lite unikt.” Sa Nina och instämde.

...

Margareta hälsade också. Hon hälsade väldigt snällt; ”tänk, vad jag har missat! Alla pratar om din mat och din gästfrihet.” ”Ja. Synd” Sa jag och räckte henne saffranspåsen, utan någon vidare förklaring sa jag; ”Ni kan baka Luciakatter. Med riktig zaffran. Inte sådana. De finns här är bara färg. De från Spanien köpa kilo kilo zaffran av Iran och fuska med färg. De är farlig. Mycket farlig.”

Hon tog emot påsen utan att tveka och gav mig en kram: ”Gud... vad gullig du är Maniye. Jag ska baka lussebullar när det är dags. Men nu har vi ett par månader kvar till dess. Och en viktig sak; jag visste inte att saffran importeras från Spanien. Alltså spanska färgämnen i saffranspåsar! Fy! Så tusen tack för info. Och jag ska tänka på dig när jag bakar lussebullar som sagt. Men jag vill be dig om en sak.”

”Va sak? Vill du en påse till?”

”Nej... nej! Jag vill be dig att inte säga ni till mig. *Du* räcker väl!”

...

Men jag kunde aldrig säga Du till Margareta. När hon klappade på min axel och försäkrade mig om att jag kunde dua, tänkte jag tyst; ”Svenska chefer har inte lärt sig kråma sig och stoltsera” men jag sa högt ”Jag lovar er” och gick till omklädningsrummet för att byta om, där Sanna stod och väntade på mig. ”Vet du va!” Sa hon så fort hon såg mig komma in. ”Nej” Svarade jag och ville fråga henne om hon också hade trevligt.

”Marian tog Mats ur Pias hand och Pia i sin tur tog Gunnar ur Tinas hand o...o... om du visste hur de var med Karin och Eva. De tog väl hand om varandra.”

”Nej! De flickor?”

”Och?”

”Hor du vet?”

”Du ska fråga så här Maniye: Hur vet du det? Och du ska säga Hur och inte hor. Ja... hur jag vet. Jag var ju med, hela tiden. Vi allihopa åkte till stan och du vet... på bar och du vet... drack lite här o lite där, från bar till bar... du vet...”

”Nej!”

”Jo!”

”Sen?”

”Sen? Jag sa det ju... Marian åkte hem till Mats. Pia åkte till Gunnar. Tina vet jag inte var hon försvann. Jag tror att hon hittade någon på en bar. Hon försvann ur mitt sikte... du vet... och Karin och Eva åkte hem till Evas mor som har åkt till Spanien. På Vintersemester. Hon är en sån typ. En sån där rik en, som bor vintrar där i sitt sydliga hus och dyker upp när solen visar sig här i landet. Om den nu visar sig.”

”Jaså!”

”Visst! Så är det med somliga!”

”Hor? Jag mena Hår, nej Fan hur.”

”Ja äntligen, har ja fått dig säga HUR.”

...

”Vi lever ju i teknikens och vetenskapens tidsålder, men ingenting fungerar här idag” Hörde jag Margareta säga till någon. Jag rusade ut och såg henne prata i mobiltelefonen där bakom dörren.

”Du Maniye!

”Ja!” Svarade jag lite skakigt.

”Du ska inte lyssna så mycket på den där Sanna. Hon är pratsjuk.” Sa hon och la sin vänstra hand på sin mobil. Det var som om mobilen var en vanlig telefonlur och hon ville hindra ljudet från att gå vidare till personen på andra sidan linjen.

”Okej, Du.”

”Och en annan sak; Jag heter Margareta, faktiskt och inte Du. Och en viktigare sak; Anna är mammaledig om tre månader, och då är din praktik slut... du vet. Då ska du vikariera för henne tills hon kommer tillbaka. Och när det är dags, pratar vi om din lön. Det är faktiskt din chef som betalar din lön.”

”Du?”

”Nej, inte jag. Högsta chefen, du vet. Jag är ju bara personalansvarig här och ingen chef. Och jag ska kanske berätta för dig att det var faktiskt Karin som ville ha dig kvar här. Ja, det var hennes förslag att du ska få stanna. Hon tycker att du är en riktig pärla.”

...

Jag gick till lagret och packade upp varorna. ”Idag är en annan dag”, sa jag till mig själv och fortsatte flytta på saker. Jag var glad över att jag inte kände någon smärta

i armarna och axlarna. Min kropp var mjuk som en mask. Lika smidig mamma. Tänk att jag har jobbat ihjäl mig inför festen och på festen och dagen därpå. Alltså igår mamma. Det var söndag då; en *Sån Dag* brukar svenskarna säga. Men denna igår var inte vilken igår som helst. Jag hade låst Rezas sovrum innan barnen kom tillbaka hem. De fick skjuts av Mehdi. De verkade vara otroligt glada; ”Mamma, vet du vad?” sa Azad och kastade sig i min famn.

”Vad min gullegris?”

”Jag fick spela Nintendo hela dagen igår.”

”Vad bra! Att du fick göra det!”

”Ja. Jag fick göra det! Vet du varför?”

”Nej!”

”Därför att morbror har köpt ett nytt tevespel till Bamshad och han vill inte ha det gamla. Då fick jag spela ensam, hela dagen.”

”Oj, vad ditt hår har vuxit. Det växer som ogräs, min gullegris. Det är dags att klippa håret.”

”Ja. Förresten mamma, vet du att dagisbarnen säger fårskalle till mig?”

”Nej. Det visste jag inte. Så får de inte säga. Jag ska prata med din fröken.”

”Det behövs inte mamma.”

”Varför det?”

”Du kan inte prata svenska.”

”Visst kan jag det min lilla pojke. Jag bryter på svenska, men jag kan prata och förstå. Dessutom tycker jag att du är så vacker med det där lockiga håret. Titta på den gamla unga Michael Jackson; vilket häftigt hår han hade. Ser du inte hur svenska ungdomar härmar efter. Men Stackars dem. De har inget hår. Titta på mig, så fort folk ser mig vill de känna på mitt hår. Fast mitt

hår är lite vågigt, så”, sa jag och strök på hans mörka hår. ”Du har ärvt pappas hår, min älskade son.”

Oh mamma om du visste vilken klump jag får i magen, när jag tänker på Reza.

Ja, det var söndagskväll när barnen kom tillbaka hem. Båda verkade nöjda och glada. Arezo hade fått en mobil av sin morbror; Mehdis gamla telefon. Alla hennes kompisar hade ju varsin mobil. Det gick inte att vara utan. *Det var lika viktigt som vatten och luft och mat*, sa hon en dag när hon bad mig att köpa en till henne. Men jag hade inte råd med det.

Ja, barnens glädje gjorde att jag glömde bort min trötthet och mina smärtor. Vi satt i vardagsrummet och lyssnade på varandras lyckliga endagsupplevelser. När det var min tur att berätta vilken lycklig kväll jag hade med mina arbetskamrater, kände jag innerst inne i mig värme. Jag kände på mig att den måndag som skulle komma dagen därpå, var ingen vanlig dag; En dag utan smärtor och krämpor.

Vet du mamma, att inte känna smärta i kroppen och öppna dessa jävla tunga kartonger och ställa saker hit och dit och upp och ner, utan att känna en punkt som gör ont, måste vara ett mirakel. Annars är inte min sköra kropp skapad för sådant arbete.

Men snälla mamma, berätta inte för någon var jag jobbar, jag vill inte att folk ser ner på dig. För mig gör det detsamma idag. Jag ville ha ett jobb, för att försörja mig och mina barn, på egen hand. Och jag har fått det. Och jag vill därför be den där jävla Reza att dra åt

helvete och lämna mig och mina barn ifred. Om jag får stanna kvar på jobbet och blir fast anställd.

”Men du, min kära mamma, måste du i tid och otid dyka upp i mina tankar? Fan också... Titta vad jag har gjort, oh... din klumpmassa... nu rinner allt ut på golvet. Gula och vita... det ser ut som sperma... usch vad äckligt! Det luktar Fan... Titta, Fan i allt och allt som FAN... hoppas att Margareta inte dyker upp nu. Inte nu igen. Och inte Sanna heller; den jävla tjallaren, pratkvart... men snälla Karin... mamma...mamma... Det var ditt fel. Det är alltid ditt fel... kunde du inte föda mig här och inte där... att jag varken känner mig hemma där eller här?”

”Men snälla Maniye! Titta vad förskräckt du ser ut! Det är inte hela världen. Sånt händer alla. Det var bara ett par äggkartonger och inte mer. Nu går jag och hämtar moppen. Okej? Sluta gråta så här tyst. Du är helt matt”, hörde jag nu Karin säga.

”Kom, vi tar en paus nu. Pelle! Snälla kan du torka golvet. Här är moppen”, sa hon till Pelle som kom åkande på en truck. ”Oh det var som FAN... nu var det min tur att ha sönder äggen”, sa Karin med ett skratt som påminde om min barndom. *Mamma!*

Nu visste jag varför denna dag var speciell. Det var därför att jag hade hittat en vän som bar mitt barndomsskratt på sina läppar.

Som barn, även då det fanns en *Fan i allt* eller allt var som *Fan*, kunde jag skratta i timmar och åt ingenting.

Men nu skrattade jag tillsammans med Karin.
”Kolla, vi jobbar på spermiefabriken idag, Maniye”, sa Karin och sträckte lite på sig när hon skulle räcka moppen till Per.